

Успіх роботи факультету забезпечується висококваліфікованим викладацьким складом, сучасною матеріально-технічною базою інституту, вивченням того передового досвіду, що нагромаджений на об'єктах виробничого об'єднання «Вінницьенерго».

ФПК гордиться лабораторією технічної діагностики електрообладнання, що дозволяє демонструвати сучасні методи виявлення пошкоджень на ранній стадії розвитку. До речі, вивчення сучасних методів діагностики доступне не тільки слухачам ФПК, а й студентам, — впроваджувати останніх трьох років на кафедрі ЕС читається курс «Діагностика електроенергетичного обладнання».

На знімку: декан ФПК В. М. Кутін біля стенду для визначення технічного стану високовольного масляного обладнання.

ФОТО С. ЛИСОВОГО.

Наше, закручене усякими негарездами, життя увесь час вимагає розв'язувати те один, то другий вузол. І це в усіх ланках і сферах, у тому числі і в інститутському житті.

То ж членам ректорату на черговому засіданні вистачало питань для обговорення. Одні з них — порядок в студентських куртожках. Про це вже не раз йшла мова на різних рівнях керівництва вузу. На жаль, становище не змінюється на краще — правила проживання дедалі більше порушуються — пиятички, псування майна, аморальні прояви, крадіжки.

Члени ректорату висловилися за найрішучіші заходи—аж до виселення порушників, відчислення з інституту. Визнана малоефективною діяльність студентського самоврядування, яке проявляється в основному тільки під час вселення студентів. Тому була підтримана пропозиція згорнути роботу цього громадського органу і доручити особисто деканам факультетів навести порядок в закріплених групах.

Ректор Б. І. Мокін зробив повідомлення про хід прийняття присяги на вірність України. Станом на 18 березня в інституті виконали цей священний обов'язок перед українським народом 90% співробітників.

Тому була внесена пропозиція вважати таких працівників іноземними спеціалістами і мати з ними справи на контрактній основі. Були названі їхні прізвища. Прийняття присяги триває.

робітників і 81% студентів. Такий показник слід вважати цілком нормальним, адже серед студентів є чимало вихідців з колишніх республік, зарубіжних країн і після закінчення вузу вони повернуть-
ся на батьківщину. Ще якесь

100%
1-й курс — 92%
2-й курс — 83%
3-й курс — 77%
4-й курс — 85%
5-й курс — 53% (багато

п'ятикурсників були на практиці).

Прикрість викликає ставлення до присяги з боку окремих співробітників, які не присягають, посилаючись на різні, прямо скажемо, вигадані причини. Таких небагато, але їх ставлення дивує. Живуть на Україні, користуються всіма благами нарівні з усіма. Дехто за кошти Інституту, а значить, української держави, неодноразово одержував можливість побувати в творчих відрядженнях за кордоном, підвищував свій фаховий рівень, одержав квартиру, а ось тепер відмовляється чесно виконувати обов'язок громадянина України, бути її вірним сином і захисником.

Тому була внесена пропозиція вважати таких працівників іноземними спеціалістами і мати з ними справи на контрактній основі. Були названі їхні прізвища. Прийняття присяги триває.

На ректораті порушувались також питання про премії і надбавки до зарплати, про техніку безпеки, про наступну екзаменаційну сесію. Порадуюмо студентів: іспити і заліки вирішено проводити не щодня, а через день.

Відгук на роздуми після держекзаменів професора Данилюка Ю. С., опубліковані в статті «Здати — ще не значить знати». Газета «За інженерні кадри», № 11 від 20 березня 1992 року.

СЬОГОДНІ суспільство поділилось на дві частини: одну з них складають ті, хто в міру своїх сил, здібностей та можливостей намагається щось зробити, аби допомогти перебороти кризу; а другу — ті, хто багато галасує про недоліки, забуваючи про свій внесок в їх творення, і не бажає прилучитись до конкретних справ по ліквідації цих недоліків.

При всій своїй повазі до шановного Юрія Степановича Данилюка, прочитавши його статтю, я змушений констатувати, що він, на жаль, належить до другої частини суспільства.

Якби це були роздуми людини, яка, покayвшись в попередніх гріхах, намагалась внести свій вклад в ліквідацію наслідків минулого, я щиро вітав би появу цих роздумів на сторінках нашої газети.

Але, на жаль, Юрій Степанович, ставши в позу стороннього спостерігача подій, що мають місце в нашому вузі, займається переважно тільки критикою, до того ж не конструктивною, а злісною, що супроводжується перекручуванням фактів та перенесенням власних недоліків на усіх своїх колег.

Аналізуючи його статтю та роблячи невеличкі екскурси в історію, я спробую переконати вас, шановні читачі, в справедливості, цих, неприемних для професора Данилюка Ю. С., слів.

В його статті можна виділити 15 тез. Я буду ці тези аналізувати послідовно, дотримуючись хронології їх появи в абзацах статті, при необхідності вдаючись або до переказу змісту, або до цитування.

В першому абзаці статті Юрій Степанович висловив дві тези: перша — отримання незадовільної оцінки на державному іспиті «...не має суттєвого значення, ад-

Щоб спростувати обидві ці тези, достатньо було б

шановному професорові, принаймні, звернутися до учбової частини, де можна отримати інформацію про кількість студентів, які на різних факультетах у цьому році отримали незадовільні оцінки, та про те, що перескласти цей іспит вони зможуть лише через рік, ґрунтовно підготувавшись. А сьогодні ці студенти відраховані з інституту саме за те, що не склали державного іспиту з спеціальності.

І ці незадовільні оцінки свідчать про те, що на відміну від шановного професора Данилюка Ю. С. та його вихованців - викладачів на факультеті обчислювальної техніки, деканом якого він був немало років, на інших факультетах члени Державної екзаменаційної комісії не були лише «...спостерігачами свого браку» та учасниками «...цього річного спектаклю».

Третя теза роздумів Юрія Степановича полягає в тому, що якби замість десяти хвилин на захист дипломного проекту відводилось часу більше, то можна було б задати дипломнику теоретичні питання «...з математики, фізики і іншої дисципліни» і таким чином з'ясувати «обсяг знань молодого фахівця», не вводячи державного іспиту із спеціальності.

Ця теза мене приголомшила — як може колишній декан не знати того, що на захист кожного дипломного проєкту відводиться не 10, а 45 хвилин? Адже, якщо він і його колеги по Державній екзаменаційній комісії на факультеті проводили захист лише по 10 хвилин, то всі вони повинні повернути до каси частину своєї платні за невідпрацьовані по дві третини академічної години на кожному захисті.

Не слід було б захищати колишньому деканові і того, що на захисті треба задавати питання, пов'язані з темою проекту, що захищається — тому й назва цієї форми контролю знань — захист, а не іспит.

І не «обсяг знань молодого фахівця», шановний Юрій Степановичу, треба з'ясувати на державному іспиті із спеціальності, а вміння використовувати ці знання для вирішення інженерних задач, і оцінювати знання з математики на державному іспиті треба по тому, чи вміє студент побудувати математичну модель запропонованого процесу та здійснювати аналіз цієї моделі, а не по тому, па-

м'ятеж чи ні він якісь визначення або доказ теорем. Четверту тезу роздумів професора Данилюка Ю. С. віддзеркалюють такі його слова: «...[з]апровадження держказемуну мало завуаьовану мету — створити стимул для студентів перших курсів» — і далі по тексту: «Як слід було чекати, нічого з цієї витівки не вийшло».

«А як же могло щось вийти, шановний Юрію Степановичу, якщо вам так подобається роль «спостерігача свого браку»? Якщо ви в самого початку не сприймали саму ідею держспітуті і не проводили, перебуваючи на посаді декана, відповідної роботи серед студентів? І викладачів факультету? Я нагадаю вам, що і в минулому році і в цьому здавали держспітут студенти, яких ви досить тривалий час були деканом, а це означає, що ваш вклад у їх безпорадність на цьому іспиті — суттєвий.

В п'ятій тезі професор Данилюк Ю. С. знімає винуватість за слабкі знання студентів з викладачів, оскільки вони були жертвами системи проєктоманії і за вимогою здатні були поставити не тільки 100 процентів позитивних оцінок та 90% четирик, а й п'ятирок, а й 105 процентів.

Ось цієї теми вам, шанований Юрію Степановичу, краще було не чіпати зовсім. Адже у нас усіх ще досить свіжий у пам'яті етє, як ви з високих трибун та з висоти своєї посади секретаря парткому інституту гнівно травмували тих викладачів, які ставили багато дивок і мало четвірок та п'ятірок і це було не раз, і не два, і не випадково, а на протязі багатьох років, впродовж яких ви обіймали посаду секретаря парткому, з якої, до речі, пішли не в зв'язку зі зміною переконань.

Але не всі схилилися головою перед системою та вашими настановами. Такі викладачі, як Борис Георгійович Кудрін, Віктор Леонідович Кофанов, Станіслав Олександрович Курков, Анастолі Іванович Мохнатюк, Зінаїда Олександрівна Кадинська, Іван Федорович Павлов, Георгій Іванович Бондаренко, Володимир Григорович Авакумов і багато інших — всіх не перерахувати в короткій статті — не зважачучи на високі погрози, завжди ставили тільки ті оцінки, яких студенти заслу-

говували. І вистояли, не зламавшись. Вони сьогодні можуть спокійно дивитися у вічі вам. Юрію Степановичу, і не розділяти з вами ролі «спостерігача свого браку».

На жаль, в наведений список я не зміг включити жодного викладача факультету обчислювальної техніки і, мабуть, це не випадково, адже, навіть пішовши з посади секретаря парткому, ви продовжували виховувати «спостерігачів свого браку», обймаючи посаду декана саме цього факультету.

Своєю щостою тезою шановний Юрій Степанович демонструє повне нерозуміння того, як визначається кількість викладачів у вузі. Він пише: «Крім того, сучасна атмосфера суспільного життя додає відповідного поштовху до «збереження» контингенту студентів. Сьогодні ти виженеш студента, а завтра він вижене тебе своєю відсутністю».

Шановний Юрію Степановичу, кількість викладачів визначається лише двома показниками: нормативною кількістю студентів на одного викладача та планом прийому на перший курс. Друга цифра ділиться на першу, перемножується на п'ять і коригується контингентом студентів за спеціальностями, прийому на які вже нема, але на старших курсах вони ще є. Так що відчислення ледарів після першого курсу ніяк не впливає на кількість викладачів, тим більше, що на вакантні місця ми щорічно поповнюємо тих, які з різних причин покинули вуз у попередні роки.

До речі, з нинішнього літа при поновленні на якийсь курс претендент повинен буде продемонструвати факультетській комісії знання однієї чи двох основних дисциплін за попередній курс. Тобто, відновлювати будемо тільки тих, хто підготував себе до продовження навчання.

Зміст сьомої тези шановного професора міститься у таких його словах: «От і продовжуємо ми діяти традиційними методами, не завжди вибагливими, з неясною метою».

Я нічого не мав би проти цієї тези, якби Юрій Степанович написав самокритично: «От і продовжую я діяти традиційними методами...» Але ж навіщо узага-

(Закінчення на 2-й стор.).

Щирісердно і чесно — ще не значить правдиво та об'єктивно

(Початок на 1-й стор.)

льнювати свій недолік на всіх колег? Пропонує компроміс — узагальнення тільки на викладачів факультету обчислювальної техніки, якщо вони, звичайно, з цим погодяться.

Восьму тезу роздумів Юрія Степановича я прочитав ось у цьому його вислові: «Із великим сумом і навіть жахом констатуєш на державному екзаміні, що знань у наших вихованців бракує за дуже малим винятком».

Малий виняток, як я розумію — це є скромний вклад самого Юрія Степановича. І то добре! Якщо є на кого рівнятися на факультеті, то і колеги підтягнуться..

Дев'яту тезу роздумів професора Данилюка Ю. С. я викладу досить довгою цитатою із його статті: «А коли викладач і спробує підключити свою об'єктивність, то це тільки собі збитки, адже незадовільні оцінки потривають ліквідувати не тільки студентів, а й викладачів у вільний від роботи час. Такі види роботи до загального навчального навантаження не зараховуються».

Прочитавши ці рядки, я з сумом вкотре подумав: «Хто ж нами керував ще зовсім недавно, хто вимагав соціалістичного відношення праці?»

Наведемо розрахунки, посилюючи для учня 2-го класу. Тривалість робочого дня викладача, за який йому платять зарплату — 6 годин. В рік — це 1550 годин. Учбове навантаження професора Данилюка Ю. С. становить 550 годин на рік. Таким чином, щоб не повертати в касу дві третини зарплати, треба, крім проведення учбових занять, відпрацювати в рік ще 1000 годин, виконуючи якийсь інший вид роботи: виховної, методичної, науково-дослідної, або іншої, пов'язаної з вузівським життям. В цю іншу роботу і входить повторне приймання іспитів та заліків, консультації, захист лабораторних робіт, проведення додаткових занять для слабких студентів.

Так що треба відпрацювати зарплату, шановний Юрію Степановичу, в повному обсязі.

До речі, мізерність викладацької зарплати є десятою тезою роздумів шановного професора. Тут я згоден — дійсно 2100 крб. на місяць для доцента і 2350 крб. для доцента, виконуючого обов'язки професора — це сьогодні не гроші. Але, порівнюючи з середньою зарплатою по державних під-

приємствах нашого міста, яка становить 800 крб., у вас, Юрію Степановичу, вона, все-таки втричі більша. Та й наші співробітники науково-дослідної частини певно отримують за виконання 1880 годин роботи порядку 1000 крб., що теж майже в два з половиною рази менше, ніж отримуєте ви. Нагадаю, що на підприємствах і в нашій НДЧ семі-годинний робочий день, тобто, там щодня працюють на годину довше, ніж викладачі.

Одинадцятою тезою роздумів професора Данилюка Ю. С., згідно з класичною формулою, січе сам себе. Він пише: «За останню чверть століття мені жодного разу не довелося бачити організацію навчального процесу на базі чіткої і виваженої моделі фахівця». Але ж, шановний Юрію Степановичу! Ви декілька років керували факультетом! Вам було дано право керувати створенням навчального плану спеціальності, організовувати його втілення в життя. І це було теж в цю саму чверть століття.

Програвши вибори ректора, ви, Юрію Степановичу, образились на увесь світ і трохи згодом, не отримавши посади хоча б проректора з учбової роботи, кинули новому ректору на стіл заяву про неможливість роботи на посаді декана за станом здоров'я.

Проникнувшись розумінням, я підписав заяву, але сподівався, що з часом образи вивітряться, і зможу розраховувати на вашу підтримку. Я просив вас очолити комісію по вивченню стану справ по комп'ютеризації навчального процесу. Ви погодилися і... провалили цю справу. Я просив вас здійснити глибоку перевірку організації навчального процесу на факультеті автоматики. Перевірка була здійснена поверхово, а ваш вступ на вченій Раді, як голови комісії, взагалі не ніс інформації, пов'язаної з дорученою перевіркою. Він був присвячений переважно поганій, з вашої точки зору, роботі проректорів.

Я просив вас, Юрію Степановичу, підключитися до розробки нового навчального плану підготовки бакалаврів комп'ютерної інженерії. (До речі, якість навчальних пла-

нів — то є 12 теза ваших роздумів). Але, як повідомив у вашій присутності декан, ви жодного разу не прийшли на засідання факультетської комісії по розробці навчальних планів підготовки бакалаврів, інженерів та магістрів. Ваші колеги обійшлись, склали експериментальні плани самі. Ви ж, замість надання конкретної допомоги колегам в складанні цих планів, знову віддали перевагу загальним порадам на сторінках газети типу: «Потрібна виваженість, потрібна скрупульозна робота над моделями фахівців, над навчальними планами і програмами».

Тринадцятою тезою ваших роздумів, шановний професоре, свідчить про те, що ви ніколи не цікавилися розкладом занять студентів вашого факультету, інакше ви не стали б стверджувати, що студенти мають по п'ять пар щодня.

Прочитавши це ваше твердження, я підійшов до розкладу занять студентів факультету комп'ютерної інженерії і зробив аналіз по кожному курсу на прикладі першої групи. Ось цей аналіз: гр. ІПК-91 (два дні по дві пари, два дні по три пари і два дні по чотири пари — в середньому за тиждень три пари в день), гр. ІПО-90 (4 дні по три пари і 2 дні по чотири пари — в середньому за тиждень 3,33 пари в день), гр. ІВ-89 (1 день дві пари, 2 дні по три пари і три дні по чотири пари — в середньому за тиждень 3,33 пари в день), гр. ІВ-88 (1 день одна пара, 1 день дві пари, 3 дні по три пари і один день п'ять пар — в середньому за тиждень 2,83 пари в день), гр. ІЕОМ-87 (чотири дні по чотири пари — в середньому за тиждень 2,66 пари в день).

Як бачите, лише один раз мають місце 5 пар, що, звичайно, недобре, але я не розумію, як по цьому одному випадку можна стверджувати, що студенти мають по п'ять пар щодня?

Між іншим, в деякі дні, коли мають місце чотири пари, одна із них — фізкультура, під час якої студенти на свіжому повітрі грають у футбол, що сприяє зняттю інтелектуальної напруги.

До речі, в канадських

університетах обсяг занять на протязі шести днів тижня становить по вісім академічних годин щодня. В перерахунок на наші пари, виходячи з того, що їх академічна година становить не 45 хвилин, а 50, це чотири з половиною пари щодня. І в ці 4,5 пари не входять заняття з фізкультури. Фізичною культурою вони займаються у вільний від учбових занять час.

Чотирнадцятою тезою роздумів Юрія Степановича вилікає із таких його слів: «Дуже важливо відновити роль дослідницької роботи студентів»...

Виникає питання — а чому відновити? Хто її відмінив? Адже в ті 1000 годин, про які йшла мова раніше, входить проведення науково-дослідницької роботи із студентами також. Крім того, існує положення, згідно з яким 10% фонду оплати праці по держбюджетних наукових роботах повинно використовуватись для праці залучених до цієї роботи студентів.

До речі, професорові Данилюку Ю. С. в 1990-91 роках із фонду науково-технічного розвитку інституту було виділено більше 100 тисяч крб. на пошукові дослідження. Але, на жаль, він не зможе похвалитись, що 10% цих грошей використав для підтримки участі студентів у дослідженнях.

Від себе, можу додати, що і багато інших викладачів, котрі одержали фінансування наукових робіт з держбюджету, так само не зможуть похвалитись широким залученням до цієї роботи здібного студентства.

І я вже сьогодні перестав підписувати премії по держбюджетній тематикі за рахунок економії фонду зарплати, якщо до виконання теми не залучені студенти.

Остання, п'ятнадцята теза роздумів шановного Юрія Степановича вміщена в слові: «Але я виклав свої думки щирісердно і чесно», якими він закінчує свою статтю.

Моїм відгуком на цю тезу професора Данилюка Ю. С. є заголовок цієї статті. Підсумовуючи аналіз, хотів би висловити таке — я не проти критики справ у вузі, але критики, основаної на фактах, а не домислах, перекопаннях та елементарному невігластві.

Б. МОКІН,
професор.

Весна. Перший загар.

Фото С. Лісового.

БЕРЕЖІТЬ...РОЗУМ!

Наприкінці минулого року кафедра історії та теорії культури провела невелике соціологічне дослідження серед студентів І—ІІІ курсів. Мали на меті з'ясувати їх думку щодо потрібності в інституті служби психологічної підтримки, 80 процентів опитуваних відповіли однозначно — така служба потрібна.

Ще торік на базі КХЦ при кафедрі історії та теорії культури була створена служба психологічної підтримки? Зараз обладнується приміщення, де функціонуватиме кабінет відповідного призначення. Але ті, у кого виникають психологічні проблеми й непорозуміння, можуть звертатися до психологів хоч сьогодні. Консультації проводяться на КХЦ (ауд. 0358).

Чим же повинна займатись служба психологічної підтримки? 17 процентів опитуваних: «Психологічне консультування з особистих питань»; ще 17 визначились в загальній формі: «Допомога в тяжку хвилину»; 15 відсотків вважають основним «психологічний всеобуч з проблем спілкування, самопізнання, психодіагностики». 9 процентів вважають необхідною допомогу у вирішенні навчальних проблем (особливо під час сесії), адаптування студентів перших курсів; 6% — знання психологічної напруги, стресових ситуацій.

Час роботи психологічної служби: п'ятниця — з 16.30 до 20.30; середа — з 16.30 до 20.30

Т. НГУЕН,
психолог - консультант
КХЦ.

УВАГА! — НОВА СПЕЦІАЛЬНІСТЬ

У Вінницькому політехнічному інституті на щойно організованому факультеті транспортного машинобудування та триботехніки відкрита нова для вузів України спеціальність 12.06 «Обладнання та технологія підвищення зносостійкості та відновлення деталей машин і апаратів».

Аналіз умов роботи багатьох деталей та вузлів обладнання різного технологічного призначення показує, що основною причиною їх виходу з ладу є спрацювання. Це і зумовлює необхідність підготовки спеціалістів в галузі створення та експлуатації вузлів тертя та окремих деталей підвищеної зносостійкості та відновлення спрацьованих деталей.

Наші студенти отримують фундаментальну підготовку з загальноінженерних дисциплін — фізики, математики, хімії, теоретичної механіки, фізико-хімічних властивостей матеріалів та на її базі спеціальну з найбільш сучасних технологій відновлення та підвищення зносостійкості деталей технологічного обладнання, в тому числі, плазмових, лазерних, іонно-вакуумних та інших.

Наші випускники знайдуть своє місце в цехах та відділах машинобудівних підприємств, службах головного механіка, на ремонтно-відновлювальних базах, в проектно-конструкторських та науково-дослідних організаціях.

Сферою діяльності випускників фаху 12.06 стане розробка нових технологічних процесів та обладнання для створення зносостійких поверхонь і відновлення спрацьованих машин та агрегатів. В арсеналі фахівців будуть найсучасніші технології відновлення і підвищення зносостійкості деталей машин різноманітного технологічного призначення — автомобілів і тракторів, будівельно-шляхових машин та металорізальних верстатів, машин для легкої та харчової промисловості, цивільної авіації тощо.

Поглибити свої знання студенти зможуть в студентському науковому товаристві кафедри технології конструкційних матеріалів та триботехніки, де отримають необхідні практичні навички та досвід наукової роботи в галузі дослідження сучасних технологій, зносостійкості, відновлення та підвищення зносостійкості деталей технологічного обладнання, в тому числі, плазмових, лазерних, іонно-вакуумних та інших.

Зaproшуємо вас учитись на нашу спеціальність! **В. КЛИМЕНКО,** завідувач кафедри технології конструкційних матеріалів та триботехніки. Тел. 4-74-11.

СПОРТ

Волейбол на вищому рівні

Це були змагання тих, чия спортивна зоря, як то кажуть, уже відсвітила. До Вінницького політеху на фінальні змагання з волейболу за програмою І Спартакіади вузів України приїхали викладачі Харківських університету та політеху. Одеського медичного та Кам'янецького — Подільського педагогічного — інститутів. Серед них — багато колишніх про-

відних спортсменів — 4 майстри спорту, 15 кандидатів і першорозрядників: за науково-педагогічними вимірами — два професори і 15 доцентів. Команду Одеського медінституту, наприклад, очолював сам ректор І. Ільїн, заслужений діяч науки і техніки професор. В команді нашого інституту — професор В. П. Кожем'яко, кандидати наук А. Шепетко, Д. Мельников, А. По-

плавський, Г. Бакунін. Найсильнішим виявився колектив ХПІ. Срібні медалі — в Харківського держуніверситету. Бронзу завоювала команда Вінницького політехнічного.

Учасники змагань, дякували господарям за теплий прийом і добру організацію змагань. Найбільшою подяку заслуговує праця голови спортклубу ВПІ В'ячеслава Черетного по зустрічі і роз-

міщенню команд, а також старших викладачів кафедри фізвиховання Олександра Змієвського та Івана Рудого, які забезпечили бездоганне судівство.

Відмінні такі змагання мають бути щорічними.

В. ОЛІШНИК, голова фізкультурно-оздоровчої комісії профкому.